

Péter Márta

(mindig mondta)

*mindig mondta
azt mondta
nem félek
hősies
nem-félelem
volt
hősies
ellen-
mert hát
félelem is, de
mindennek
ellenében
állt
élt
amíg
létezte
magát
minket, bennünk
s közben
(levele mondja) már
huzigálták ki
belőle a
farkukat
a démonok
már
menekültek, ahogy
lénye,
egésze
felmagasodott*

*mert
felmagasodott*

(létem csak)

*létem csak
lét. éppeni
hasonlat*

*nem oldódó
árnyalata
(valakinek)
árnyalat-lét, míg
gondolja.
elgondolja*

nehéz

*a szekrény
nehéz szaga
kifordult valóság*

*a ház
nehéz szaga
dohányos léleklevegő*

*a ruhák
nehéz szaga
elhordott életek*

*már
letéve
mind*

szól

*táncoljunk
szól valaki
fiatal még
szól a cigiszobában, a
társas feszülésből
lódulva
ki egy
füstre
táncoljunk
és
van ebben valami
otthonos meg
idegenszerű*

*idegenül otthonos
mögöttiség
világ mögötti
magánterep
mert amott épp a
mindennapokba futott
rekedt a szó
és
a vita
homályában, a
melletti szobában
pár könnyed
(tét nélküli)
lépés
az
én*

kiált

*jönni halni
halni
jönni
jönni szépen
jövésben
menésben
megállni
szélen
középen
állni menésben
jövésben
menni
középen
állni
szélen
szépen
halni
épen
jövésben
menésben
halni
készen
katsu*

(a)

*a halálban az
élet a leg-
nehezebb
az ösztöni
ellenmunka
tapadó
szerkezete*

végig

*csinálok merészen
(végig?)
az életet
merészen
hagyom
éltem-testem
benne,
voltamat hagyom
múltban
ne akarjon
múltan
tőlem engem
senki
akié
azé
ahonnan jöttem
ahová
megyek*

érezshely

*húzza testem
magahulló
tekintet-
mélybe le,
emlékfeketére
bogarakra
ahogy rohannak a*

*fénytől, ha
hirtelen.
és villany kell, súrlódó
vonalak papírra-
menedéke
(én-fogó aktus)
de kevés lehet,
a valamiség, egy
érzeshely,
tétova érzés-
vonal kúszik
bent, terjed valamerre,
vágyféle
(mire?)
lefelé, föl és
indulni hová
csak épp, csak
épp hogy
enyhületre*

*aztán hajnalban
mégis,
jön, leszáll a
mélyből
már
énemmel
keverve*

(.....)

*úgy megyek
indulok hová
mintha
örökre
mintha
sehová, a
sehovába mennék
mintha semmikor
se lennék, csak
nemlétem
lenne
hol*

*úton-lét
vagyok
sehol*